Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

20. ledna 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2010/24/EU – Článek 16 – Vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření – Vzájemná pomoc – Žádost o přijetí předběžných opatření k vymáhání pohledávky – Soudní rozhodnutí dožadujícího členského státu pro účely provedení předběžných opatření – Pravomoc dožádaného členského státu k posouzení a přehodnocení odůvodnění těchto opatření – Zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání“

Ve věci C-420/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Riigikohus (Nejvyšší soud, Estonsko) ze dne 29. května 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 29. května 2019, v řízení

Maksu- ja Tolliamet

proti

Heavyinstall OÜ,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Heavyinstall OÜ S. Koivuaho, jako zplnomocněnkyní,

– za estonskou vládu N. Grünberg, jako zmocněnkyní,

– za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,

– za švédskou vládu H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg a A. Falk, jako zmocněnkyněmi,

– za Evropskou komisi W. Roelsem a E. Randvere, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: estonština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. září 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku16 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (Úř. věst. 2010, L 84, s. 1).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Maksu- ja Tolliamet (daňová a celní správa, Estonsko) (dále jen „MTA“) a společností Heavyinstall OÜ ve věci přijetí v Estonsku předběžných opatření vůči této společnosti, o která požádala finská finanční správa.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 1, 4 a 6 odůvodnění směrnice 2010/24 uvádějí:

„(1) Vzájemná pomoc mezi členskými státy při vymáhání pohledávek jednotlivých států a pohledávek Unie, pokud jde o některé daně, jakož i další opatření přispívají k řádnému fungování vnitřního trhu. Zajišťuje se tak fiskální neutralita a členským státům se umožňuje odstraňovat diskriminační ochranná opatření při přeshraničních transakcích, zaměřená na prevenci podvodů a rozpočtových ztrát.

[…]

(4) V zájmu lepšího zajištění finančních zájmů členských států a neutrality vnitřního trhu je nutné rozšířit rozsah vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek týkajících se daní a poplatků, na které se ještě nevztahuje vzájemná pomoc v této oblasti, přičemž, aby se zvládl nárůst žádostí o pomoc a zajistily lepší výsledky, je nutné zvýšit účinnost a efektivitu této pomoci a usnadnit poskytování pomoci v praxi. […]

[…]

(6) Touto směrnicí by neměla být dotčena pravomoc členských států stanovit opatření k vymáhání pohledávek, která jsou dostupná podle jejich vnitrostátních právních předpisů. Je však nutno zajistit, aby rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy ani nedostatečná koordinace mezi příslušnými orgány neohrozily hladké fungování systému poskytování vzájemné pomoci stanoveného v této směrnici.“

4 Článek 14 odst. 1 a 2 této směrnice stanoví:

„1. Spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu. Napadne-li zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě, dožádaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy.

2. Spory týkající se opatření k vymáhání pohledávek přijatých v dožádaném členském státě nebo spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožádaného členského státu musí být předloženy příslušnému orgánu dožádaného členského státu v souladu s jeho právními předpisy.“

5 Článek 16 uvedené směrnice stanoví:

„1. Dožádaný orgán, pokud to umožňuje vnitrostátní právo a v souladu s vnitrostátní správní praxí, přijme na žádost dožadujícího orgánu předběžná opatření potřebná k vymáhání pohledávky, pokud je pohledávka nebo doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě v době podání žádosti napaden nebo pokud se na pohledávku dosud nevztahuje doklad o vymahatelnosti v dožadujícím členském státě, jsou-li předběžná opatření v podobné situaci rovněž možná podle vnitrostátního práva a vnitrostátní správní praxe dožadujícího členského státu.

K žádosti o přijetí předběžných opatření v dožádaném členském státě se případně připojí dokument vypracovaný za účelem přijetí předběžných opatření v dožadujícím členském státě a vztahující se k pohledávce, která je předmětem žádosti o vzájemnou pomoc. Tento dokument nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v dožádaném členském státě.

2. K žádosti o předběžná opatření mohou být přiloženy další dokumenty vztahující se k pohledávce, které byly vydány v dožadujícím členském státě.“

6 Článek 17 téže směrnice stanoví:

„Pro účely článku 16 se použijí obdobně čl. 10 odst. 2, čl. 13 odst. 1 a 2 a články 14 a 15.“

7 Článek 18 směrnice 2010/24 stanoví:

„1. Dožádaný orgán není povinen poskytnout pomoc uvedenou v článcích 10 až 16, jestliže by vymáhání pohledávky v důsledku situace dlužníka způsobilo vážné hospodářské nebo sociální obtíže v dožádaném členském státě, pokud platné právní a správní předpisy tohoto členského státu povolují takovouto výjimku u vnitrostátních pohledávek.

2. Dožádaný orgán není povinen poskytnout pomoc uvedenou v článcích 5 a 7 až 16, jestliže se původní žádost o pomoc podle článku 5, 7, 8, 10 nebo 16 týká pohledávek starších pěti let, počítáno ode dne splatnosti pohledávky v dožadujícím členském státě do dne podání původní žádosti o pomoc.

Byly-li však pohledávka nebo původní doklad o vymahatelnosti v dožadujícím členském státě napadeny, má se za to, že pětiletá lhůta počíná běžet okamžikem, kdy dožadující členský stát zjistí, že pohledávku nebo doklad o vymahatelnosti již nelze napadnout.

V případech, kdy příslušné orgány dožadujícího členského státu povolí odklad platby nebo splátkový režim, se má za to, že pětiletá lhůta počíná běžet okamžikem, kdy uplynula lhůta pro splacení celé pohledávky.

V těchto případech však dožádaný orgán není povinen poskytnout pomoc ve vztahu k pohledávkám starším deseti let, počínaje dnem, kdy byla pohledávka původně splatná v dožadujícím členském státě.

3. Členský stát není povinen poskytnout pomoc, pokud celková částka pohledávek, na něž se vztahuje tato směrnice, na kterou je pomoc požadována, je menší než 1 500 [eur].

4. Dožádaný orgán uvědomí dožadující orgán o důvodech odmítnutí žádosti o pomoc.“

8 Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 ze dne 18. listopadu 2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením směrnice Rady 2010/24 (Úř. věst. 2011, L 302, s. 16), ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2017/1966 ze dne 27. října 2017 (Úř. věst. 2017, L 279, s. 38) (dále jen „nařízení č. 1189/2011“), stanoví, jak vyplývá z jeho článku 1, prováděcí pravidla mimo jiné k čl. 16 odst. 1 směrnice 2010/24.

9 Článek 15 nařízení č. 1189/2011 stanoví:

„1. Žádosti o vymáhání pohledávky nebo o předběžná opatření obsahují prohlášení o tom, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o vzájemné pomoci stanovené ve směrnici 2010/24/EU.

2. V případě žádosti o předběžná opatření může být toto prohlášení doplněno o prohlášení uvádějící důvody a okolnosti žádosti a vyhotovené v souladu se vzorem uvedeným v příloze III.“

10 Podle bodů 2.2 a 2.3 vzoru uvedeného v příloze III nařízení č. 1189/2011 může být k žádosti o předběžná opatření přiloženo správní rozhodnutí, které povoluje předběžná opatření nebo soudní potvrzení, že předběžná opatření jsou odůvodněna.

Estonské právo

11 Článek 130 odst. 1 Maksukorralduse seadus (daňový řád, dále jen „MKS“) stanoví opatření, která může přijmout finanční úřad za účelem nucenému vymáhání pohledávek, pokud osoba povinná k dani nesplnila svou peněžitý závazek ve lhůtě stanovené tímto zákonem.

12 Článek 136[1] MKS nadepsaný „Provádění předběžných opatření před vyměřením pohledávky nebo peněžitého závazku“, stanoví:

„(1) Pokud při kontrole řádné úhrady daní vznikne důvodné podezření, že se po vyměření výše pohledávky nebo peněžitého závazku vyplývajících z daňového zákona může jejich vymožení v důsledku jednání dotčené osoby povinné k dani ukázat jako značně ztížené nebo nemožné, může ředitel finančního úřadu nebo úředník, kterého k tomu zmocnil, podat ke správnímu soudu návrh na povolení exekučního opatření stanoveného v čl. 130 odst. 1 tohoto zákona.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

13 Dne 8. února 2018 Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (soud prvního stupně v Keski-Pohjanmaa, Finsko) přijal prozatímní rozhodnutí o zabavení některého majetku patřícího společnosti Heavyinstall za účelem zajištění daňové pohledávky v předpokládané výši 320 022 eur, kterou měl finský finanční úřad za touto společností (dále jen „finské soudní rozhodnutí o zabavení majetku“).

14 Podle tohoto rozhodnutí existovalo nebezpečí, že Heavyinstall by mohla zatajit, zničit nebo převést svůj majetek či jednat jiným způsobem, který by mohl zmařit vymožení pohledávky finské finanční správy. Navíc měl tento soud za to, že společník společnosti Heavyinstall vědomě uváděl od roku 2010 v omyl uvedený úřad, aby se tato společnost vyhnula svým daňovým povinnostem ve Finsku.

15 Dne 13. března 2018 finský finanční úřad na základě článku 16 směrnice 2010/24 zaslal MTA žádost o pomoc týkající se předběžných opatření, která měla být přijata vůči společnosti Heavyinstall (dále jen „žádost o pomoc“). Z informací, které má k dispozici Soudní dvůr, vyplývá, že k této žádosti bylo přiloženo finské soudní rozhodnutí o zabavení majetku.

16 Aby vyhověla žádosti o pomoc, podala MTA dne 29. března 2018 návrh k Tallinna Halduskohus (správní soud v Talinu, Estonsko) za účelem zabavení vozidel společnosti Heavyinstall, a sice dvou přípojných vozidel v hodnotě 7 500 eur a nákladního vozidla v hodnotě 9 500 eur, a obstavení bankovních účtů této společnosti otevřených ve všech estonských úvěrových institucích ve výši 297 304 eur (dále jen „návrh na předběžná opatření“).

17 Usnesením ze dne 3. dubna 2018 Tallinna Halduskohus (správní soud v Talinu) zamítl návrh na předběžná opatření z důvodu, že nebyl předložen důkaz o tom, že podmínka stanovená v čl. 136[1] odst. 1 MKS byla splněna. Toto ustanovení podle tohoto soudu stanoví, že nařízení předběžných opatření vyžaduje, aby bylo možné mít důvodně za to, že po vyměření pohledávky by mohlo být její vymožení značně obtížnější, nebo dokonce nemožné, v důsledku jednání osoby povinné k dani.

18 MTA podala odvolání proti uvedenému usnesení k Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Talinu, Estonsko), který zamítl toto odvolání usnesením ze dne 8. května 2018.

19 Podle tohoto soudu z článku 16 směrnice 2010/24 vyplývá, že dožádaný členský stát je oprávněn posoudit opodstatněnost a přiměřenost žádosti o předběžná opatření z hlediska vlastních právních předpisů a ověřit, zda přijetí takových opatření je v souladu s jeho právními předpisy a správní praxí.

20 Na základě tohoto předpokladu Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Talinu) posoudil, zda podmínky použití článku 136[1] MKS byly splněny a stejně jako soud prvního stupně dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Kromě toho je podle Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Talinu) nařízení předběžných opatření, jejichž použití vůči společnosti Heavyinstall je požadováno, nepřiměřené.

21 Finský finanční úřad dále informoval MTA, že rozhodnutím ze dne 21. června 2020 Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (soud prvního stupně v Keski-Pohjanmaa) potvrdil finské soudní rozhodnutí o zabavení majetku.

22 MTA podala kasační opravný prostředek k Riigikohus (Nejvyšší soud, Estonsko), kterým se domáhá, aby tento soud zrušil usnesení Ringkonnakohus (odvolací soud) ze dne 8. května 2018 a vyhověl jejímu návrhu na přijetí předběžných opatření vůči společnosti Heavyinstall.

23 Podle předkládajícího soudu je třeba ve věci v původním řízení určit, zda estonské soudy mohou při rozhodování o návrhu na nařízení předběžných opatření samy posoudit předložené důkazy a rozhodnout podle vlastního přesvědčení, pokud podmínky použití těchto opatření jsou splněny, nebo zda naopak je třeba, aby se uvedené soudy opřely o posouzení provedené ve finském soudním rozhodnutí o zabavení majetku.

24 Riigikohus (Nejvyšší soud) upřednostňuje výklad článku 16 směrnice 2010/24, který provedly soud prvního stupně a odvolací soud, že finské soudní rozhodnutí o zabavení majetku je jen jedním z důkazů, který musí být hodnocen při posuzování podmínek stanovených v článku 136[1] MKS. Předkládající soud však rovněž uvádí, že zásady spolupráce, vzájemné důvěry, jakož i účinnosti unijního práva nasvědčují přijetí výkladu článku 16 směrnice 2010/24 zastávaného MTA v původním řízení.

25 Za těchto podmínek se Riigikohus (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 16 směrnice [2010/24] vykládán v tom smyslu, že soud členského státu, který obdržel návrh na předběžná opatření, je při rozhodování o tomto návrhu na základě vnitrostátních právních předpisů (což dožádanému soudu umožňuje čl. 16 první pododstavec) ohledně nutnosti a možnosti přijetí předběžného opatření vázán názorem soudu, ve kterém je usazen navrhovatel, pokud byl

tomuto soudu předložen dokument, který obsahuje tento názor (čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec poslední věta, podle něhož tento dokument v dožádaném členském státě nepodléhá ani uznání, ani doplnění nebo nahrazení)?“

K předběžné otázce

26 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda článek 16 směrnice 2010/24 musí být vykládán v tom smyslu, že soudy dožádaného členského státu, které rozhodují o návrhu na předběžná opatření, jsou vázány posouzením orgánů dožadujícího členského státu týkajícím se dodržení skutkových a právních podmínek použití uvedených opatření, pokud je toto posouzení uvedeno v dokumentu stanoveném v tomto čl. 16 odst. 1 druhém pododstavci a přiloženém k tomuto návrhu nebo naopak, zda mohou provést vlastní posouzení z hlediska jejich vnitrostátních právních předpisů.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 11. června 2020, ratiopharm, C-786/18, EU:C:2020:459, bod 28).

28 Pokud jde o doslovný výklad článku 16 směrnice 2010/24, zaprvé ze znění čl. 16 odst. 1 prvního pododstavce vyplývá, že dožádaný orgán přijme předběžná opatření, zejména pokud to umožňuje „vnitrostátní právo a v souladu s vnitrostátní správní praxí“ a „jsou-li předběžná opatření v podobné situaci rovněž možná podle vnitrostátního práva a vnitrostátní správní praxe dožadujícího členského státu“.

29 Toto znění se tedy omezuje na to, že zmiňuje nutnost, aby tato předběžná opatření byla povolena dožadujícím členským státem a byla možná v dožádaném členském státě, aniž poskytuje další podrobnosti ohledně rozsahu pravomocí soudů dožádaného členského státu, pokud jde o posouzení podmínek použití předběžných opatření.

30 Zadruhé je třeba uvést, že čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 2010/24 stanoví, že pokud je k žádosti o pomoc připojen dokument vypracovaný za účelem přijetí předběžných opatření v dožadujícím členském státě, tento dokument „nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v dožádaném členském státě“.

31 Jak uvedl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska, analýza uvedená v tomto průvodním dokumentu, která se obecně týká dodržení podmínek stanovených pro přijetí předběžných opatření ve světle vnitrostátního práva dožadujícího členského státu, nesmí a nemůže být doplněna ani nahrazena v dožádaném členském státě, což je v souladu s výkladem, že soudy dožádaného členského státu jsou touto analýzou vázány.

32 Pokud jde o výklad článku 16 směrnice 2010/24 ve světle kontextu, jehož je součástí, je třeba zaprvé uvést, že podle článku 17 této směrnice se pro účely uvedeného článku 16 použije článek 14 uvedené směrnice obdobně.

33 Článek 14 směrnice 2010/24 rozděluje mezi orgány dožadujícího členského státu a dožádaného členského státu pravomoci rozhodovat spory o pohledávce, o původním dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě, o jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě nebo spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu, na jedné straně, a spory týkajícími se opatření k vymáhání pohledávky přijatých v dožádaném členském státě nebo spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem tohoto členského státu, na straně druhé. Toto rozdělení pravomocí je logickým následkem skutečnosti, že pohledávka a doklady k její vymahatelnosti se zakládají na právu platném

v dožadujícím členském státě, kdežto opatření k vymáhání pohledávky jsou přijímána v dožádaném členském státě podle jeho právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. března 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, body 33 a 34).

34 Podle čl. 14 odst. 1 směrnice 2010/24 musí být tedy jakýkoli spor týkající se pohledávky, jakož i původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě, předložen příslušným orgánům tohoto členského státu, a nikoli orgánům dožádaného členského státu, jehož pravomoc je v čl. 14 odst. 2 výslovně omezena na akty dožádaného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. března 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, bod 35 a citovaná judikatura).

35 Uplatnění této judikatury týkající se článku 14 uvedené směrnice na spory týkající se předběžných opatření a uvedené v článku 16 této směrnice, je rovněž v souladu s výkladem, že soudy dožádaného členského státu nemohou posoudit tato opatření z hlediska hmotněprávních podmínek stanovených v jejich vnitrostátním právu pro přijetí takových opatření, neboť uvedená předběžná opatření byla přijata na základě právních pravidel platných v dožadujícím členském státě.

36 Jak tudíž uvedl generální advokát v bodě 45 svého stanoviska, kontextuální analýza článku 16 směrnice 2010/24 vede k závěru, že soudy dožádaného členského státu jsou příslušné k rozhodnutí o souladu řízení o přijetí předběžných opatření z hlediska právních předpisů a správní praxe tohoto členského státu, ale nikoli o splnění hmotněprávních podmínek pro přijetí uvedených předběžných opatření.

37 Zadruhé je třeba uvést, že článek 18 směrnice 2010/24 vyjmenovává konkrétní případy, v nichž dožádaný členský stát může odmítnout poskytnutí vzájemné pomoci upravené touto směrnicí. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že tyto případy musí být jakožto výjimky ze zásady vzájemné důvěry vykládány striktně (obdobně viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, bod 29).

38 V tomtéž smyslu Soudní dvůr připustil, že dožádaný orgán může výjimečně rozhodnout, že neposkytne svou pomoc dožadujícímu orgánu, ukáže-li se, že vyhovění žádosti o pomoc by mohlo narušit veřejný pořádek členského státu dožádaného orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 47).

39 Z analýzy kontextu článku 16 směrnice 2010/24 tedy vyplývá, že soudy dožádaného členského státu mohou odmítnout poskytnutí pomoci za účelem přijetí předběžných opatření jen v těchto konkrétních a vymezených případech založených na výjimce výslovně stanovené touto směrnicí nebo na judikatuře Soudního dvora.

40 Pokud jde o teleologický výklad směrnice 2010/24, je třeba konstatovat, že jelikož tato směrnice spadá do oblasti vnitřního trhu, a nikoli do oblasti prostoru svobody, bezpečnosti a práva, spočívá na zásadě vzájemné důvěry. Provádění systému poskytování vzájemné pomoci zavedeného směrnicí 2010/24 totiž závisí na existenci takové důvěry mezi dotčenými vnitrostátními orgány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 41).

41 V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je založena na první z těchto zásad, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 40).

42 Z bodu 4 odůvodnění směrnice 2010/24 kromě toho vyplývá, že aby se zvládl nárůst žádostí o pomoc a zajistily lepší výsledky, je nutné zvýšit účinnost a efektivitu této pomoci a usnadnit poskytování pomoci v praxi.

43 Dále je podle bodu 6 odůvodnění této směrnice nutno zajistit, aby rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy ani nedostatečná koordinace mezi příslušnými orgány neohrozily hladké fungování systému poskytování vzájemné pomoci stanoveného v této směrnici.

44 Avšak výklad článku 16 směrnice 2010/24, který by umožňoval soudům dožádaného členského státu, aby znovu zkoumaly podmínky, za nichž se použijí předběžná opatření, z hlediska jejich vnitrostátního práva, zejména pokud jsou tyto podmínky uvedeny v dokumentu upraveném v čl. 16 odst. 1 druhém pododstavci této směrnice, by byl v rozporu se zásadou vzájemné důvěry, na které spočívá uvedená směrnice, jakož i s požadavky hladkého fungování a účinnosti systému poskytování vzájemné pomoci upraveném uvedenou směrnicí.

45 Jak kromě toho uvedl generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, toto opětovné posouzení by bylo rovněž v rozporu jak se zvláštními požadavky rychlosti, které charakterizují řízení o přijetí předběžných opatření, tak s požadavkem vyhnout se, v rámci téhož řízení o pomoci, protichůdným posouzením soudů obou členských států ohledně totožných skutkových okolností.

46 Z doslovného výkladu článku 16 směrnice 2010/24, jakož i z kontextu, jehož je toto ustanovení součástí a cílů sledovaných touto směrnicí tedy vyplývá, že soudy dožádaného členského státu jsou v zásadě vázány posouzením orgánů dožadujícího členského státu týkajícím se dodržení podmínek použití předběžných opatření zejména tehdy, když toto posouzení je uvedeno v dokumentu upraveném v čl. 16 odst. 1 druhém pododstavci směrnice 2010/24 přiloženém k žádosti o pomoc.

47 V projednávaném případě je třeba uvést, že finské soudní rozhodnutí o zabavení majetku může být považováno za dokument ve smyslu čl. 16 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2010/24. Jak totiž vyplývá z bodu 2.3 přílohy III prováděcího nařízení č. 1189/2011, který obsahuje vzor prohlášení uvádějícího důvody a okolnosti žádosti o předběžná opatření, taková žádost založená na článku 126 směrnice 2010/24 může pramenit ze soudního potvrzení, že předběžná opatření jsou odůvodněná. Uvedený vzor kromě toho stanoví, že toto soudní rozhodnutí je přiloženo k uvedenému prohlášení.

48 Estonské soudy musí tedy rozhodnout o žádosti o pomoc, která jim byla předložena, na základě analýzy uvedené v tomto dokumentu, a nikoli na základě vlastního posouzení skutkových okolností daného případu, jakož i podmínek použití předběžných opatření ve smyslu 136[1] MKS.

49 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 16 směrnice 2010/24 musí být vykládán v tom smyslu, že soudy dožádaného členského státu, které rozhodují o návrhu na předběžná opatření, jsou vázány posouzením orgánů dožadujícího členského státu týkajícím se dodržení skutkových a právních podmínek použití uvedených opatření zejména tehdy, když je toto posouzení uvedeno v dokumentu upraveném v tomto čl. 16 odst. 1 druhém pododstavci a přiloženém k uvedenému návrhu.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 16 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření musí být vykládán v tom smyslu, že soudy dožádaného členského státu, které rozhodují o návrhu na předběžná opatření, jsou vázány posouzením orgánů dožadujícího členského státu týkajícím se dodržení skutkových

a právních podmínek použití uvedených opatření zejména tehdy, když je toto posouzení uvedeno v dokumentu upraveném v tomto čl. 16 odst. 1 druhém pododstavci a přiloženém k uvedenému návrhu.

Podpisy.